

A bölcs tanács

Élt egyszer egy herceg Kasmírban, aki igen szerette a zenét és föltöbb becsülte a tudósokat.

Csak sokára került trónra, de addig sokat olvasott, tanult, hogy minél bölcsebben irányíthassa majd alattvalói sorsát. Legbölcsőbb tanítójának szép házat ajándékozott a királyi palota mellett, és gyakran kérte ki az agg tanácsát. Ha ideje engedte, elüldögélt a bölcs házában, eleven eszmecserét folytatva mesterével. Egyik este különös dolog történt. Szokása szerint átbálgott az öreg bölcshez, ám az könnyekben tört ki a láttára. A király döbbsenten faggatta:

-Mi történt veled, mi baj érte házadat? A bölcs csüggedt arccal felelte: -Édes fiam, nagy veszélyben forogsz. Udvaroncáid összeesküvést szőnek ellened, orvul akarják kioltani életedet. Vegyél magadhoz annyi pénzt és ékszer, amennyit csak el tudsz vinni, öltö álruhát, és lovagolj a szomszéd országba segítségért. Íme, vedd ezt a levelet, aranyat érő bölcs tanácsok vannak benne. Olvasd el, véd az agyadba, akkor győzedelmesen fogsz visszatérni. S most ne vesztegesd az időt, siess, menekülj! A király forrón megköszönte a bölcs segítségét, és visszament a palotába, ahol egyszerű köpenyt és sarut öltött. Batyuba kötötte ékszereit, gyémántjait, és hosszú köpenye alá rejtette. Azután teletömött egy bőrzacskót aranypénzzel, övéhez kötözte, majd az éj leple alatt kiosont a palotából. Miután hosszú utat tett meg gyalog, elővette a bölcs levelét, és felnyitotta. A következőket olvashatta belőle: -

Drága fiam, idegen országokon fogsz áthaladni, ismeretlen emberekkel hoz össze a sorsod. Senkiben és semmiben ne bízz, ne tárd fel teljesen az ismeretleneknek a szívedet! Jusson eszedbe, hogy csak bajban-gondban kipróbált barátoknak hihetünk. Csak az igazi barát nyújt segítő kezet, ha rossz idők járnak feletted, a haszonlesők nyomtalanul eltűnnek akkor is, ha közeli rokonaid. Ez az én útravalóm, tanácsom. Véd agyadba, és győzedelmeskedni fogsz. A király alaposan szívébe véste a levél minden sorát, a levelet pedig gondosan eltette. Tovább vándorolt, és reggelre messze maga mögött hagyta a fővárost. Ahogy ment, mendegélt, csodálatos völgybe érkezett. Virágzó mandula-, barack-és almafák vették körül, daloltak a madarak. A király akkor már halálosan elfáradt. Alig tudta a szemét nyitva tartani. Egy italárustól sós teát vásárolt – mert Kasmírban sósan szeretik a teát -, jóízűen megitta, majd keresett egy magányos helyet az illatozó mustárvirágok és mandulafák között, és mélyen elaludt. Az alvástól felfrissülve fél éjszakát gyalogolt ismét, amikor barátságosan hívogató fényt pillantott meg egy félreeső fogadó ablakában. Alaposan szemügyre vette a házat. A Kasmírban szokásos, kétemeletes faépület volt, a második emeleti erkélyről nyolc lépcső

vezetett fel a padlásra. Rengeteg tehén és bárány ropogtatta az illatos szénát a szépen

gondozott istállókban. Fáradt volt már a király, gondolta, megpihen itt pár órára, mielőtt folytatja útját. Felkapaszkodott a rozoga falépcsőkön, és halkan bekopogtatott. Az ajtó azonnal kinyílt, és a király egy soha nem látott, gonosz tekintetű anyókéval találta magát szemben. Az anyóka nyájasan hívogatta beljebb, és szobát nyitott neki. A szoba kicsiny és kopott volt, de friss ágynemű csalogatta a fáradt vándort, és ragyogó tisztaság üdítette a szemet. A király emlékezett a bölcs tanácsára, és mielőtt lefeküdt volna, meleg ételt rendelt az anyókától. Mikor az anyóka kiment, a király bezárta az ajtót, óvatosan felemelte az ágyon a takarót. Frissen mosott hófehér lepedőt és párnát talált. Ekkor az ágy alá pillantott. Mély gödör feketéllett alatta. Az ágyat úgy helyezték el, hogy ha valaki ráült, az megbillent, és a rajta ülő a mélybe zuhant. A király nagy haragra lobbant, kirántotta törét, és végzett a gonosz boszorkánnyal. Ott hagyta a fogadót, és közel két napig megállás nélkül gyalogolt tovább. Kis városkába érkezett, ahol gyerekkori barátja lakott. A barát alig ismerte meg az álruhás, rég nem látott királyt. Annál nagyobb szeretettel vette körül, ínycsafatokkal látta el, friss fürdőt készített neki, és három hónapig nem engedte tovább, míg az uralkodó erőre nem kap. A harmadik hónap végén így szólt a király: -Tovább kell mennem, hogy segítséget kérjek a szomszédos uralkodótól, trónom visszaszerzésére. A derék barát pihent lovat adatott alája, és felajánlotta, hogy elkíséri. De a király egyedül folytatta útját, nem akarta veszélybe sodorni jótevőjét. A bölcs szava ismét igaznak bizonyult, látta, hogy barátja hűséges maradt hozzá a bajban. A következő tartományban keserű csalódás érte. A hosszú, fárasztó lovaglás után nagybátyjánál kopogtatott, de az zordan elutasította a kimerült menekülőt. Ismét igazolódott a bölcs mondása: Rokona bezzeg elfordult tőle a bajban! A király pihenés nélkül űzte tovább lovát, és szerencsésen megérkezett a szomszédos királyságba. Ott hatalmas hadsereget kapott, és kiverte a lázadókat a maga királyságából, visszafoglalta trónusát. De nem feledte mesterének tanítását. Csodálatos márványfalat emeltetett, és aranybetűkkel vésette bele a bölcs tanácsokat, hogy mindenki okulhasson belőlük.